

УДК 330.322:631.11(043.2)

Стукаленко В.В., аспірант,
Одеський національний університет ім. І.І. Мечникова,
м. Одеса, Україна

ГОСПОДАРСЬКІ ДОГОВОРИ: ЇХ ХАРАКТЕРИСТИКА ТА ЗАСТОСУВАННЯ В БУДІВЕЛЬНІЙ СФЕРІ

Договірні відносини виникають на певній економічній основі, отже, вони тісно зв'язані з відносинами власності. У відношенні свого майна власник вправі здійснювати будь-які дії, які не суперечать закону. У числі дій, за допомогою яких власники розпоряджаються своїм майном, найбільше значення мають договори [1].

Господарський договір – це домовленість двох або більше сторін, спрямована на встановлення, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків. При цьому найважливішою вимогою є збіг волі сторін стосовно прав і обов'язків, що виникають у них, причому воля повинна бути не тільки взаємною, але і погодженою, тобто збігаються за обсягом та змістом.

Договір являє собою одне з найбільш унікальних правових засобів, у рамках якого інтерес кожної сторони, у принципі, може бути задоволений лише за допомогою задоволення інтересу іншої сторони. Це і породжує загальний інтерес сторін в укладанні договору і його належному виконанні. Тому саме договір, заснований на взаємній зацікавленості сторін, здатний забезпечити організованість, порядок і стабільність в економічному обороті, чого неможливо домогтися за допомогою найбільш жорстких адміністративно-правових засобів [2, с. 165].

Уся сукупність умов, які визначають права та обов'язки сторін у зобов'язанні, що виникає з договору, називається змістом договору.

При укладенні господарських договорів сторони можуть визначати зміст договору на основі:

1) вільного волевиявлення, коли сторони мають право погоджувати на свій розсуд будь-які умови договору, що не суперечать законодавству;

2) зразкового договору, рекомендованого органом управління суб'єктам господарювання для використання при укладенні ними договорів, коли сторони мають право за взаємною згодою змінювати окремі умови, передбачені зразковим договором, або доповнювати його зміст;

3) типового договору, затвердженого Кабінетом Міністрів України, чи

у випадках, передбачених законом, іншим органом державної влади, коли сторони не можуть відступати від змісту типового договору, але мають право конкретизувати його умови;

4) у господарському праві існують певні умови, на яких повинні базуватися сторони при укладанні договору. До таких умов відноситься, насамперед, воля договору. Прояв волі договору в конкретній договірній практиці має для сфери господарського обороту ряд дуже важливих аспектів:

1. Учасники господарських правовідносин вільні в укладанні договору. Вони не можуть бути примушені до укладання договору, крім випадків, коли обов'язок такого укладання передбачений Цивільним кодексом, законом чи добровільно прийнятим зобов'язанням. Отже, громадяни і юридичні особи вільні укладати чи не укладати договір, а також у виборі контрагента за договором.

2. Учасники господарських правовідносин можуть укладати не тільки договори, передбачені законами чи іншими нормативними актами, але й інші договори, що не суперечать їм.

3. Сторони договору можуть конструювати свої взаємини з елементів декількох різних договорів, створюючи так званий змішаний договір. У такому випадку до їхніх відносин будуть застосовуватися у відповідних частинах правила про ті договори, елементи яких використані сторонами, якщо інше не впливає із суті змішаного договору сторін про те, які норми підлягають застосуванню до їх договору [3, с. 174].

4. Сторони договору вільні у визначенні умов його змісту, крім випадків, коли ті чи інші умови договору прямо пропонуються законом чи іншим правовим актом.

Для того, щоб сторони могли досягти угоди і укласти договір, необхідно, принаймні, щоб одна з них зробила пропозицію про укладання договору, а інша прийняла цю пропозицію. Тому укладання договору проходить дві стадії. Перша стадія має назву оферти (пропозиція однієї сторони укласти договір), а друга – акцепту (прийняття пропозиції другою стороною укласти договір).

Отже, можна зробити висновок про те, що ідея автономії волі, втілена в Цивільному кодексі, залежить від самого суб'єкта права і відповідно, кожний вправі вибирати той вид договору, якого він потребує. Головне – щоб укладений договір не суперечив закону.

Література

1. Бочкова І.І. Концепція, ознаки та значення господарського договору за законодавством України / І.І. Бочкова // Форум права. – 2014. – № 2. – С. 111-115 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/FP/2011-2/11biizzu.pdf>

2. Договірне право України. Загальна частина: навч. посіб. / [Боднар Т.В., Дзера О.В., Кузнецова Н.С. та ін.]; за ред. О.В. Дзери. – К.: Юрінком Інтер,

2015. – 896 с.

3. Чернега А.П. До поняття договору у сфері господарських відносин / А.П. Чернега // Часопис Київського університету права. – 2010. – № 2. – 320 с.

УДК 347.463 (477) (043.2)

Третяк В. Ю., студент,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Армаш Н.О., д.ю.н., доцент

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПОСТАВКИ ТОВАРУ В УКРАЇНСЬКОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ

Поняття договору поставки товару закріплено в Цивільному кодексі України та Господарському кодексі України.

Відповідно до ст. 265 Господарського кодексу України за договором поставки одна сторона – постачальник зобов'язується передати (поставити) другій стороні – покупцеві товар (товари), а покупець зобов'язується прийняти вказаний товар (товари) і сплатити за нього певну грошову суму [1].

Частиною 2 статті 712 Цивільного кодексу України передбачено, що до договору поставки застосовуються загальні положення про купівлю продаж, якщо інше не встановлено договором, законом або не впливає з характеру відносин сторін [2].

Розглянемо детальніше, особливості правового регулювання поставки товару.

Укладаючи договір між собою сторони завчасно обирають, яких правил та якого порядку вони будуть дотримуватись при проведенні поставки товару.

На сьогоднішній день, використовується 3 (три) нормативно-правових акта які регулюють вищевказані транспортні відносини, зокрема:

— Інкотермс

— Інструкція про порядок приймання продукції виробничо-технічного призначення і товарів народного споживання за кількістю П-6 від 15.06.1965 року (далі Інструкція П-6)

— Інструкція про порядок приймання продукції виробничо-технічного призначення і товарів народного споживання за якістю П-7 від 25.04.1966 року (далі Інструкція П-7)

Інкотермс (Incoterms) - це міжнародні правила, визнані урядовими органами, юридичними компаніями та комерсантами по всьому світу як тлумачення найбільш застосованих в міжнародній торгівлі термінів. Сфера дії Інкотермс (Incoterms) поширюється на права і обов'язки сторін за